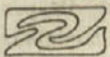

Uredništvo:

Kočevje štev. 58.

Upravništvo:

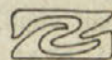
Kočevje štev. 18.

Radikal

Gospodarski, politični in kulturni organ.

Izhaja vsako drugo soboto zjutraj.

Naročnina:

za celo leto Din. 15.
sicer sorazmerno.

Inserate:

cela stran Din. 800,
sicer dogovorno.

Od Slomška pa - do Žerjava in Puclja.

Kočevje, začetkom junija 1922.

Vsa slovenska inteligenca izhaja iz slovenskega kmeta. Ako ne po očetu, pa po starem očetu. Temu dejstvu primerno je tudi njeno prvo udejstvovanje: še v osemdesetih letih preteklega stoletja je bil vsak pravi slovenski rodoljub izobraženec v družabnem oziru napol kmet, ki je z okovanimi čevlji trdo stopal, glasno govoril, bil ponosen na črne nohte, zabavljajal čez salone in frak ter nosil to na jeziku, kar je imel v srcu. Temu primerno je izgledalo tudi slovensko javno življenje: skrajni oportunistem, osebnosti in grčava pest kmečkega očanca je izbijala neodoljivo na površje ter odločevala v javnem življenju. Inteligenca je bila ponosna, da je navzlic vsem šolam in naslovom ostala kmet. Tem razmeram so se morali prilagoditi tudi voditelji: ostati so morali na realnih tleh razmer, to je v bistvu kmet, kot njih učeni sodelavci. Za voditelja je bil sposoben predvsem oni, ki je pisaril: balade, romance, soneti in romani in podlistki so imponirali slovenski inteligenca in kdor je to bolje umel, je bolj imponiral in je bil s tem že tudi politična osebnost. Slomšek, Matija Majar Ziljski, Jurčič, Kerstnik, Tavčar, Šuklje — vsi ti za slovensko slovstvo zaslužni možje so postali v tej romantično poetični dobi slovenstva pod silo razmer tudi politični njegovi voditelji. In kdor ni bil pesnik ali pisatelj, je pa moral biti vsaj — filolog.

Ta romantično poetična doba slovenstva ni doba idej, sijajnih programov ali sistemov, pač pa je to doba, ki je razvila iz svoje srede krepke osebnosti, individualnosti, poštene značaje, katerim, kot na pr. Dr. Tavčarju, še današnja slovenska javnost brezpogojno zaupa.

Iz te dobe je deloma vzrastel tudi Janez Ev. Krek. Kot študent liberalcev svoje dobe je šel po lastni izjavi le vsled tega v seminar, ker po maturi ni imel — beliča v žepu. Sicer je želel postati odvetnik. Visoki njegovi inteligenca ni zadoščala romantično poetična hrana njegovih sodobnikov; vrgel se je na socialna in od teh na gospodarska in organizacijsko — psihološka vprašanja, po vzoru socialistov. Videlo je, da leži vsistematični organizaciji stalna moč, organizacija pa da obstane le, ako se zveže člane z interesi. In jel je organizirati kmeta od fare do fare, najpreje gospodarsko,

po konzumih, zadrugah, zlasti rajfajznovkah, na kar ga je logično vjel tudi politično. S tem je započel v Slovincih novo dobo: dobo podrobnega gospodarskega in političnega zbiranja narodnih sil. Delal je z versko idejo, zvezaval z gospodarskimi interesi ter vstvaril najpreje Katoliško, ki se je na vrhuncu svoje moči prekrstila v Slovensko Ljudsko Stranko, združujoč versko idejo z gospodarskimi interesi in močjo v krepko politično organizacijo večine slovenskega ljudstva pod vodstvom in varuštvom katoliške duhovščine ali klera. Zato tudi klerikalna stranka. Seveda z določnim gospodarskim, kulturnim in političnim programom, kar je bilo nekaj novega v Slovincih.

Zastopniki stare dobe nositelja iz nove sploh niso razumeli. Vnel se je vsled tega ne načelen, ampak hud oseben boj: proti farjem, to je duhovnikom kot nositeljem novih idej in stranke, a z druge strani pa proti inteligenca kot brezvercem. Katerikoli izobraženec se ni zapisal v SLS, se ga je pri namenoma versko kar mogoče sfanatiziranem ljudstvu skušalo diskreditirati kot brezverca. V ta namen so bila dobra vsa tudi doslej za nedotakljiva veljajoča sredstva: prižnica, spovednica, tretjeredniki, Marijine družbe, misijoni itd., to je celoten cerkveni aparat. Kdor se hoče podrobneje informirati o tem, naj prečita pravkar v Ljubljani izšlo brošuro Dr. Ivana Šušteršiča, bivšega političnega voditelja te stranke, pod naslovom: Moj Odgovor.

V tem obrambnem boju, ki ga je vodil predvsem Dr. Tavčar s „Slov. Narodom“, je inteligenca podlegala ter izgubljala postojanko za postojanko na doslednega in vztrajnega svojega nasprotnika, ki si je s povdarjanjem katolicizma znal naskoro pridobiti odločilno naklonjenost tudi v vladnih, predvsem dvornih krogih dunajskih.

Podleganje pa je napredno inteligenca prisililo, da je jela misliti na proti organizacijo. Predvsem gospodarsko, denarno. Štajarski in primorski Slovinci so tu prednjačili. Konečno so jeli iti isto pot tudi kranjski Slovinci. Nasproti ogromni klerikalni zadružni centrali „Zadružni Zvezi“ kot denarni ter „Gospodarski Zvezi“ kot blagovni centrali se je podignila sorazmerno skromna napredna „Zveza Slovenskih zadrug“ ter „Agro-Merkur“ neslavnega spomina. In nasproti krepki osebnosti, ki naj politično družijo pristaše, so „mladini“

v naprednih vrstah zahtevali in postavili politični in gospodarski program z načelom krajevne organizacije pristašev ter zborom zaupnikov kot formalno najvišjo strankino inštanco. A visokošolska mladina je pustila filologijo, poezijo in romantičnost ter se po precej dolgi vmesni buršaško-sabljaški dobi poleg svojega strokovnega študija oprijela tudi socijalnih in gospodarskih ved, ter jela postajati silno pridna, praktična ter se je proževala čimdalje bolj z organizacijskim duhom, z duhom številke, sistema, programa in načrta, a ne individualnosti. Nasproti klerikalnemu Dunaju in Rimu je ta mladina povdarjala vseslovenstvo, še kot dragoceno dedščino iz dobe romantizma, a je iz nje kot praktičen človek izcizelirala tudi prvi konkretni cilj: jugoslovenstvo z Beograda na čelu.

Vse, kar so zorganizirali mladini s svojim Dr. Žerjavom na čelu, je bilo zidano ali na pesek ali pa je bilo v splošnem brez nameravnega učinka. Najpreje je bankrotiral „Agromerkur“, ki je potegnil med drugim tudi Kočevsko posojilnico v svoj vrtinec ter vrgel kočevsko slovenstvo na tej ogroženi zemlji za desetletja nazaj. Zveza slovenskih zadrug je ostala navadna nadzorna in denarna centrala brez širšega pomena. Krajevne strankine organizacije so se jele priklicovati šele z l. 1918 dalje v življenje; v splošnem je to organiziranje pomenilo toliko, kot da so si dosedanji še ostali pristaši Napredne stranke, predvsem Dr. Tavčarja, izbrali izmed svojega omizja odbor ter to s primernim spremstvom fraz naznanili po svojih strankinih časopisih. Ljudstva si vodstvo stranke ob prevratu, ko je isto dobesedno čakala na nje, da ga organizujejo v svojih vrstah, in potegnejo iz klerikalne, ni pridobilo: mnogi menijo, da vsled tega ne, ker so se mladini bali, da izgube s tem vajeti in so upali, da ga pridobe naknadno z državno močjo, ne da bi bilo treba v vodstvu kakšnih sprememb in da z isto močjo ubijejo tudi klerikalizem.

Ako napravimo facit te druge dobe slovenske strankarske politike, moramo reči, da so bili vodilna in tehnično organizatorno brezdvomno naprednejša moč klerikalci; liberalci po „mladinih“ šele vlastno obrambo klerikalne organizacije kopirajo, ne da bi umeli dati tem organizacijam živo ljudsko vsebino. Klerikalne in liberalne organizacije so pa le kopije socijalističnih. V narodnem

